

hvad jeg har fortalt ham. Og denne Overdrivelse, for ikke at sige Usandhed, fremfører det ærede Medlem dristigt nok her i Tinget (Sp. 1119) og føjer dertil: og „bagefter blev han pisket paa det grusomste“. Ikke blot den gamle Usandhed føres frem, men den øges med et Tillæg, som slet ikke findes i Vidneforhøret.

I lige Maade præsenterede det ærede Medlem ved sine Møder et Par sprængte Trommehinder, d. v. s., at Fru Bransholm skulde have slaaet et Par Trommehinder i Stykker ved sine Lussinger, som jo faldt ret hyppigt. Men da det bliver undersøgt — de to Piger hed, den ene Mathilde og den anden Gisela —, viser det sig, at Trommehinderne i intet af de to Tilfælde ere sprængte ved Lussinger. Der foreligger to Lægeerklæringer, endogsaa fra store Autoriteter, som sige, at Trommehinderne vare sprængte i Forvejen, det er ikke Lussinger, som have været Skyld i Sprængningen af Trommehinderne. Der siges, at der foreligger Attest fra Læge Lassen i Struer om, at den ene Trommehinde er sprængt. Saadan en Attest foreligger ikke i Forhørene. Tværtimod; Side 98 siger Læge Lassen, at Skaden er meget ældre, at Sprængningen ikke er sket ved Fru Bransholms Lussinger. Disse to Trommehinder høre ogsaa til Beviserne for, hvor sikker en Bund det ærede Medlem er kommen til i sine Undersøgelser. Han gik jo til Bunds i dem!

Men jeg har det bedste tilbage. Et af Hovedvidnerne mod Fru Bransholm som abnorm Kvinde foregiver det ærede Medlem at have i Viborg, nemlig en Mand, som han kalder „anset Lærer“, og som hedder Bigum. Det ærede Medlems Udtalelser om denne ansatte Lærer i Viborg findes i Forhørsakterne Side 2 og 7, tillige med skrækkelige Anklager imod Frøken Frydensberg — saadan hed hun den Gang. Selvfølgelig kom Lærer Bigum i Forhør. Han skal altsaa have sagt, at det var tydeligt nok, at Frøken Frydensberg var kønslig abnorm, og at hun havde mishandlet sin Plejesøn Emil, og meget andet. Nu kommer Lærer Bigum i Forhør, og nu faa vi at se, hvor paalideligt det ærede Medlems Forhold er til de Oplysninger, som ere givne ham. Lærer Bigum forklarer — det staar Side 36 —, at det Sabroeske Referat er Usandhed. Han — Bigum — har ikke udtalt, at Frøkerne kyssede og klappede hinanden. Det ærede Medlem siger nemlig, at Lærer Bigum fortalte ham, at Frøken Hammershøj og Frøken Frydensberg kyssede og klappede hinanden — det er der for Resten flere,

der have set, at de have gjort, men det er ikke derpaa, Vægten ligger, men Lærer Bigum har ikke sagt det, Bigum har ikke sagt, hvad det ærede Medlem har meldt Overretsassessor Schrøder i sine Klagemaal, som findes i Forhørsakterne: at Forholdet var ækelt at se paa. Det har Lærer Bigum ikke sagt, det lægger det ærede Medlem ham i Munden. Og han har heller ikke sagt, at Plejesønnen Emil sad en Dag indespærret i et Fangehul med nogle Rugbrødsskorper og en Skaal Vand — det foregiver det ærede Medlem, at Lærer Bigum har sagt, og det staar i Anklagen. Men Lærer Bigum kommer altsaa i Forhør og siger, at det er Usandhed, Emil sad i en god og køn Stue og blev vel forsynet med Mad, hans Plejemoder var taget i Skoven, og der sad han for sin Uartigheds Skyld. Men Værelset var godt, Lærer Bigum har selv siden brugt det, jeg tror, han lejede Lejligheden. (*En Stemme:* Ja, han har brugt Værelset til Spisestue). Men det var altsaa et Fangehul med Rugbrødsskorper og en Skaal Vand! Hvad er det nu for en Omgang med virkelige Meddelelser, de ere endevendte og drejede tendentiøst i en skrækkelig Grad. Og det skulde Lærer Bigum have erklæret sig rede til at aflægge Ed paa! Han har aldrig sagt det!

Nu kommer jeg til et Forhold, som er interessant, og som kaster et overraskende Lys over Situationen. Jeg tør maaské forudsætte, at de ærede Medlemmer huske, at da jeg talte om denne Sag ved Finanslovens 1ste Behandling i Efteraaret, oplæste jeg et Brudstykke af et Brev fra den jyske Pige, Jørgine Christine Nielsen, og jeg fortalte, at hun til Slutning under Vidneforhøret i Aarhus den 16. September havde sagt, at hun af alle Mennesker i Verden mindst kunde lide sin Plejemoder Fru Bransholm — jeg tror nok, jeg refererer det ret ordret —, og jeg undredes over, at det kunde forenes med det kærlige Brev, hun havde skrevet til den samme Plejemoder, og hvori hun siger: Kunde jeg faa Loy til at komme til dig en Gang igen, kære Moder, og gøre alt det godt igen, som jeg har gjort galt.

Det var en hel Tragedie med denne lille Pige, hun var kommen til „Hebron“ i 4—5 Aars Alderen fra et meget daarlignende Hjem, d. v. s. fra en Stifmoder, hvor hun blev gennembanket og var forkommen. Hun fik 3—4 Aar til at rette sig lidt, og saa blev hun et Slags Plejebarn af Fru Bransholm — hvis egen Datter døde